

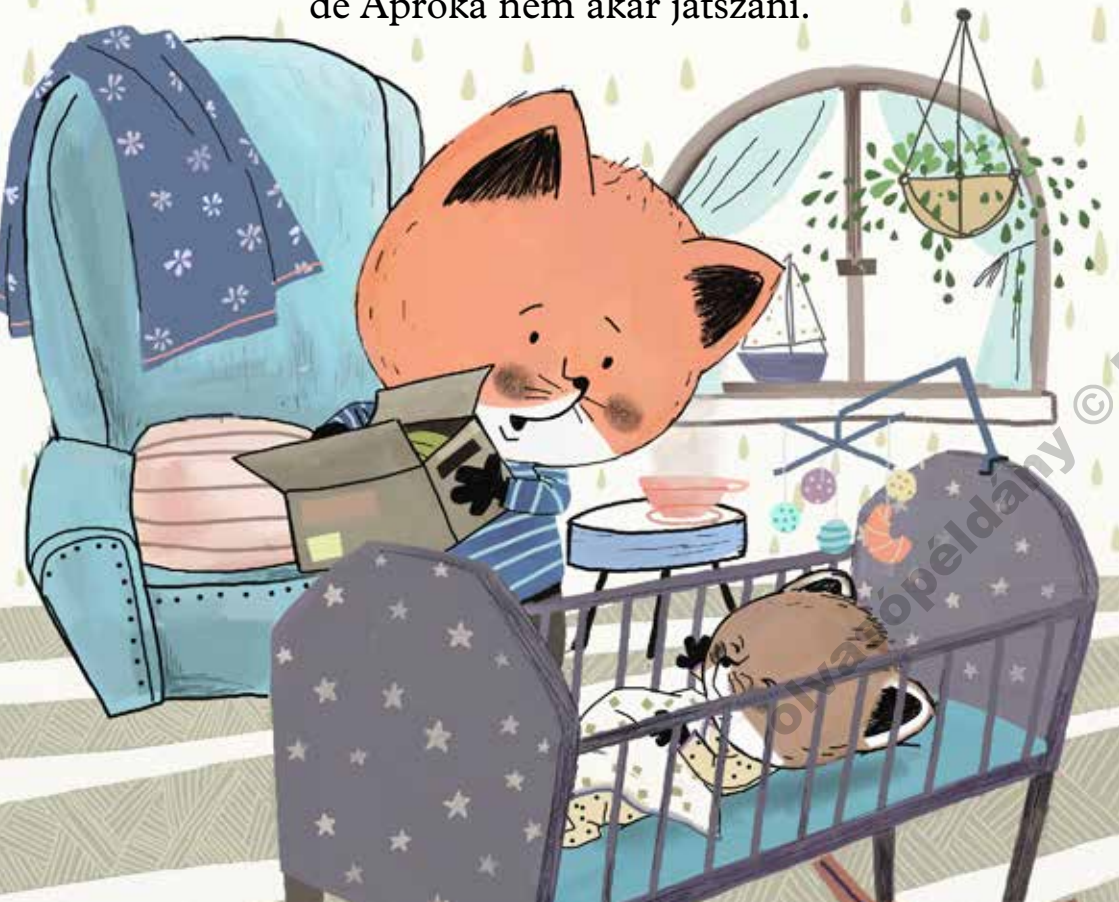

Apróka sír. Babaróka mindent megtesz,
hogy megvigasztalja.

Vicces arcokat vág. Nyelvet nyújt. Szamárfület
mutogat. De Apróka nem nevet.

Odahurcolja neki a legféltebb játékeit,
de Apróka nem akar játszani.

Megpróbál neki
érdekes dolgokat
mutatni:

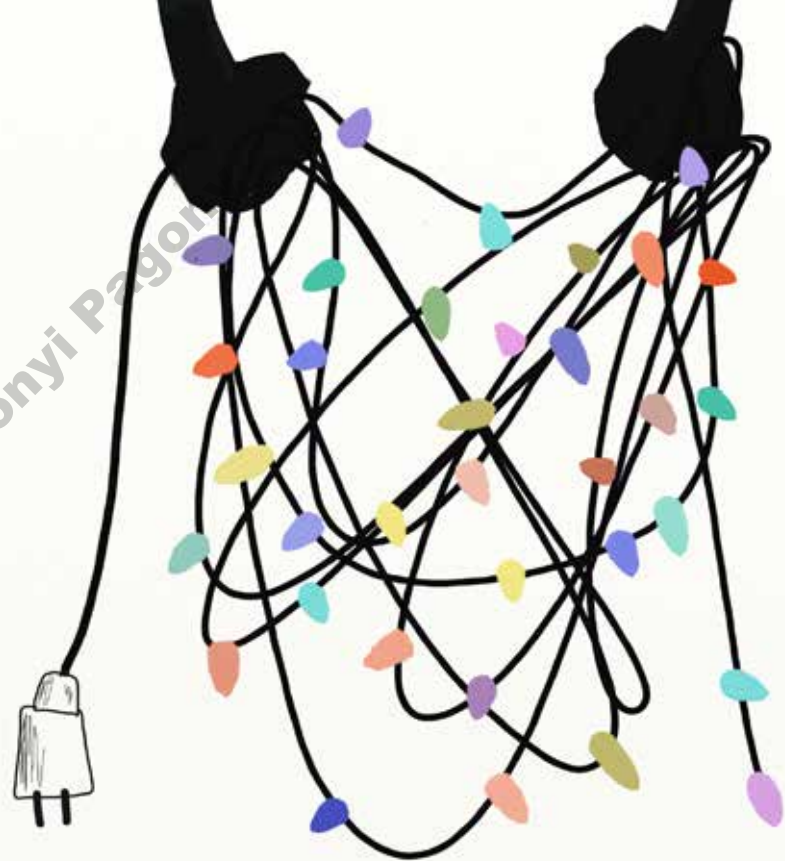

egy csörgőt.

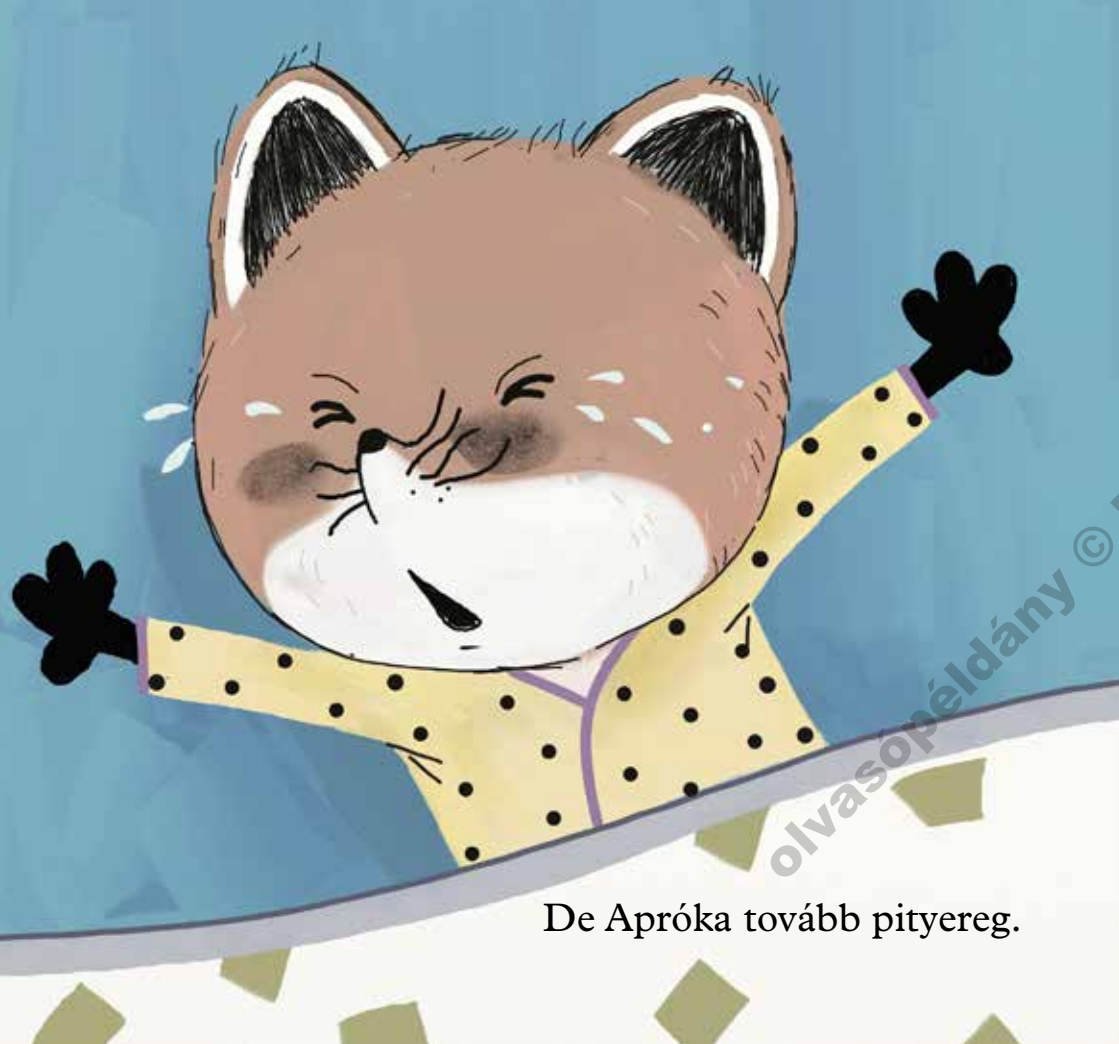
Egy csörgőt.

Hangosan berregő játékautót.

Színes, villogó fényeket, amiket a karácsonyfára szoktak tenni.

De Apróka tovább pityereg.

Eléneкли sorban az összes altatót, amit Mamarókától tanult, de Aprókának eszében sincs elaludni.

Megcsiklandozza a nyakát, a talpát, az arcát.
Apróka ezt nagyon szereti. De most csak
még hangosabban zokog tőle.

Babaróka tanácstalan. Nagyon szeretné
megnyugtatni a kistestvérét.

De már annak is örülne, ha Apróka
nem bömbölne ennyire hangosan.

Az ölébe veszi és ringatja, ahogy Mamarókától látta.
Hiába. Apróka sír keservesen. Már egészen
lila a feje az ordítástól.

Babaróka megpróbálja magasra emelni,
a feje fölé, ahogy Apa szokta. De Apróka nagyon nehéz.
Ekkor ér vissza a fürdőszobából Mamaróka.

Azonnal felkapja Aprókát, és megszojtatja.
Az üvöltésnek hirtelen vége szakad. Nagy csend van.
Csak Apróka kortyolja hangosan a tejet.

Babaróka odabújik Mamarókához.
Mamaróka megsimogatja.
– Köszönöm, hogy vigyáztál a testvéredre!

Babaróka boldogan szalad ki
a kertbe játszani a saját kis házába.